

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Isa imeline muutumine

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
The Daddy Makeover
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2007 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D03427023
ISBN 978-9949-87-061-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee
--

Armas lugeja!

Oma esimeseks ühiseks koduks otsime mina ja mu abikaasa 1904. aastal ehitatud kuninganna Anne'i stiilis viktoriaanliku maja. Me armastasime selle elegantsi ja isikupära – kõrgeid lagesid, keerukaid simse ja piparkooke meenutavaid puitkaunistusi. Ülearust vaimustust ei tekitanud küll ühekordsete klaasidega (kinni värvitud!) aknad, murenev mört ja vähesed panipaigad.

Veetsime selles majas viisteist aastat: värskendasime puitpõrandad, kraapisime maha kihtide kaupa värve ja tapeete, asendasime lainetavast klaasist aknad sellistega, mis polnud küll sama võluvad, aga olid märksa energiatõhusamad.

Kui väga me oma vana maja ka armastasime ja sinna oma südamed panime, pidime viimaks ehitama maja, mis meie pere vajadustele pisut paremini vastas.

Põldmarjamaja* loomisel võtsin kõik oma lemmikasjad väikesest punastest tellistest laotud viktoriaanlikust majast ja need, mida oleksin soovinud seal näha, ning koondasin need kõik vana maja seinte vahele.

Loodan, et naudite selle mere ääres lösutava häärberi ja seda koduks nimetavate naiste saladuste avastamist.

Parimat soovides

RaeAnne

* Inglise keeles Brambleberry House (*Tlk*)

ESIMENE PEATÜKK

Skaalal ühest kümneni oleks Sage Benedetto igapäevase koidueelse sörkjooksu kui kontseptsiooni hindeks pannud umbes miinus kakskümmend.

Ehkki ta sügavalt kahtles, et areneb kunagi nii kaugele, et suudaks sellist jooksmist täielikult nautida, siis ühe kuu möödudes oli ta vähemalt hakanud seda tegevust taluma. Ta kõht ei tõmmanud automaatselt krampi paljalt mõtte üle, et peab jooksuringad jalga tõmbama, ning lihastes ei tekkinud esimeste sammude järel spasme.

Ta arvas, et see on hea näitaja.

Sellest ei kujune ilmselt iial ta lemmiktegevust, aga ta tuletas endale meelde, et oli seda *lubanud*. Ja kuigi tal oli hulganisti puudusi, mis kahvatus varahommikuses

valguses näisid kuidagi silmatorkavamalt ilmsemad, siis sõnamurdmine ei kuulunud nende hulka.

Hoolimata juhuslikest lihasvaludest ja sisemisest vastumeelsusest igasuguse tegevuse vastu, millega kaasnes südamerütmi viimine rängalt üle normaalse, oli ta isegi avastanud nende vaiksete varahommikuste jooksmiste eeterliku ilu.

Ranniku lähedal kõrguvad kaljusambad kumasid esimeste kõhklevate päikesekiirte valguses roosalt, Oregoni avar ja hunnitu rand oli tühi – vähemalt veel natuke aega.

Peagi kihab siin varanduseotsijatest, kes nuhivad merikarpe või värvilisi klaasikilde või muid ande, mis meri öö jooksul on välja andnud. Praegu aga kuulus rand talle.

Või talle ja Conanile.

Tohutu punane elukas ilmus kivikuhila tagant välja ja tormas tema juurde, hirmutades nii lendu ühe kajaka.

Sage ohkas. See oligi põhjus, miks ta enne päikesetõusu siin oli, reielihased tulitamas ja hingamine katkendlik. See sihvakas kurvameelne olend oli tema vastutus, tema needus, tema ootamatu pärand.

„Siin sa oledki. Sa ei tohi rihma otsast minema lipsata, sest siis me enam seda ei tee.“

Abigaili koerakolakas, kes päästeti varjupaigast umbes samal ajal, kui Abigail päästis Sage'i, kallutas pea viltu ja vaatas naist novembritormise mere karva sünkroheliste kurblike silmadega.

Mõnikord näisid need sörkjooksud merekaldal koera tuju tõstvat ja see oli ainuke põhjus, miks Sage seda tege-

vust jätkas, selle asemel et tunni võrra kauemaks voodisse jääda.

Täna polnud ilmselt üks neist päevadest.

„Ma tean,“ pomises ta koera lõuga sügades ja talle rihma kaela libistades. „Tema armastas selliseid hommi-
kuid, kas pole? Õhk puhas ja jahe ja magus ning päev
oma võimalustega alles ees. Ükskõik-mis-võib-juhtuda-
päevad, nagu ta neid nimetas.“

Conan niuksus vaikselt, laskus liivale ja pani pea esi-
käppadele, nagu oleks ta edasiliikumiseks liiga kurnatud.

„Sa pead sellest välja tulema, semu. Me mõlemad
peame.“

Ta püüdis alla neelata kurbuseklompi, mis oli viimase
kuu jooksul tema kurgus püsiva koha sisse võtnud. Ta sil-
mad kirvendasid ja ta mõtles, millal need armutud kur-
busehetked teda enam ei üllata.

Ta pilgutas pisarad silmist. „Läki, sõber. Teeme koduni
võidu.“

Koer heitis talle pika kaalutleva pilgu, hiivas end
siis jalule ja asus teele Põldmarjamaja suunas, kuhu oli
mööda randa veel miili jagu minna. Isegi kõige vaashoi-
tuma kiirusega suutis Conan temast kiirem olla. Päris
kehv seis, otsustas Sage ja üritas kiirust lisada.

Keskendunud liivale oma jalge ees, oli ta jõudnud
piki randa vaid paarsada meetrit edasi, kui kuulis teravat
haugatus. Ta pöördus heli suunas. Conan oli oma pika
vedrurihma kaugemas otsas ja istus koos väikese kujuga
liival mere tõusujoonel.

Kuju oli tüdruk ja Sage ei olnud kindel, kas too võis olla juba teismeline. Tüdrukul oli seljas ainult kahvatu-roheline öösärk ja jala otsas merikarbiroosad plätud.

Sage'i siiraks üllatuseks liputas Conan saba ja nügis pealetükkivalt tüdruku kätt, et too teda silitaks. Sage polnud kuu aja jooksul näinud, et Conan *üldse kedagi* sellise sõbraliku entusiasmiga tervitaks.

Sage lasi pilgu üle ranna, otsides asjatult tüdruku kaaslast. Ta vaatas kella ja see oli vaevu kuus. Mida üks väike tüdruk sellisel kellaajal ometi ihuüksinda tühjal rannaribal ööriietes tegi?

„Tere hommikust!“ hüüdis ta.

Tüdruk lehvitas. „Kas see on sinu koer?“ küsis ta Sage'ilt laia naeratusega. „Nii ilus tüdruk!“

Conanile meeldis, kui teda ilusaks peeti. Kui ta ei leinanud ega olnud morn, oli temas rohkem vahedat uhkust kui üleoleval siilil. „See *tüdruk on poiss*. Ja jah, võib ilmselt öelda, et ta on minu.“

Osaliselt vähemalt. Tehniliselt jagas ta koera hooldus-õigust ja Põldmarjamaja omandit. Aga ta ei kavatse- nud lasta mõtetel Anna Galvezest rikkuda ühte Abigaili ükskõik-mis-võib-juhtuda-päeva.

„Tema nimi on Conan,“ ütles ta hoopis. „Mina olen Sage.“

„Hei, Conan ja Sage. Minu nimi on Chloe Elizabeth Spencer.“

Tüdrukul olid tumedad lühikesed lainelised juuksed, erkrohelised silmad ja õrnad haldjalikud näojooned.

Kui Sage oleks olnud kelmikamas tujus, oleks ta võinud pidada tüdrukut merest kantud veehaldjaks.

Vaikselt ookeanilt tuli külm niiske briis ja tüdruk väri- ses äkitselt, mis viis Sage'i tähelepanu tagasi öösärgile ja praktiliselt paljastele jalgadele. „Chloe, mida sa nii vara siin üksipäini teed?“

Tüdruk kehitas oma kitsukesti õlgu lõbusa naeratusega. „Otsin liivadollareid*. Eile leidsin neli, aga need olid kõik katki, nii et mõtlesin tulla piisavalt vara, sest looded võivad mõned ilusad randa tuua ja siis ma saan need enne teisi kätte. Lubasin oma sõbrale Henryle ühe viia ja ma ei saa oma lubadust murda. Ta elab kõrvalkorteris. Ta on ainult seitse ja saab alles detsembris kaheksa. Mina olen juba kaks kuud kaheksane olnud.“

„Kus su ema või isa on? Kas nad teavad, et sa oled õues?“

„Mu ema on surnud.“ Ta ütles need sõnad sellise enesestmõistetavusega, mida Sage nii hästi tundis. „Ta suri, kui olin kuuene.“

„Aga siis isa?“

„Ma pole kindel. Ilmselt ta magab alles. Ta sai eile õhtul minu peale pahaseks, sest ma tahtsin rohkem liivadollareid leida, ja sellepärast otsustasin täna hommikul üksi tulla.“

Sage otsis silmadega eraldiseisvaid majakesi ja külalis- maju sellel rannaosal. „Kas sa elad lähedal? Ma arvasin, et tean kõiki linnakese kaheksa-aastaseid.“

* Kaldale uhitud merisiilikud, mis päikese käes ära kuivades meenu- tavad hõbedakarva metallraha.

„Kõiki?“ Ühte tumedat kulmu kergitades õnnestus tüdrukul välja näha ühtaegu skeptiline ja huvitatud.

„Kõiki,“ kinnitas Sage. „Vähemalt neid, kes siin alaliselt elavad. Olen kindel, et sind ma pole varem kohanud.“

Cannon Beachi aastaringne elanikkond oli ainult paar tuhat inimest. Suvel paisus see number turistide tõttu, kes Oregoni randa kogunesid, aga suurte massideni oli veel nädala jagu aega.

„Me oleme siin ainult mõne päeva. Võib-olla nädala. Aga kui see aeg pikemaks venib, ütleb isa, et peab mu proua Striclandi juurde saatma, et ta saaks veidi tööd ära tehtud. Ta on isa assistent ja vihkab mind. Mulle ei meeldi tema juures.“

Ehkki Sage teadis, et on ebaõiglane mõista kohut mehe üle, kellega ta pole kohtunudki, moodustus ta peas selge kujutluspilt tüdruku isast – mees, kellel on liiga palju tegemist, et otsida oma emata jäänud lapsega liivadollareid ja kes on innukas saatmaks oma last alluvate kaela peale, et ta ise saaks maailma vallutamist jätkata.

Ta võitles vaistliku sooviga viia Chloe endaga koju kaasa ja hoolitseda tema eest nagu oma pesa valvav tilder.

„Kas sa mäletad, kus sa elad, kullake?“

Chloe osutas ebamääraselt põhja suunas. „Ma arvan, et sealpool.“ Ta kortsutas kulmu ja vaatas vidukil silmi vastassuunas. „Või äkki sealpool. Ma pole kindel.“

„Kas sa elad hotellis või majas?“

Tüdruk raputas pead. „See on maja, otse rannas. Isa oleks tahtnud peatuda Merisiilikus, aga härra Wu ütles,

et nad on üleni broneeritud. Ta polnud seda öeldes eriti õnnelik. Ma arvan, et isa ei meeldi talle väga.“

Pole imestada, et ta oli alati pidanud Stanley Wud suurepäraseks inimestetundjaks. Ta polnud Chloe isaga kohtunudki, aga mees juba ei meeldinud talle.

„Asi, millest ma aru ei saa,“ jätkas tüdruk, „on see, et kui isa talle ei meeldi, miks ta siis isale oma hotelli müüb.“

Sage pilgutas selle ootamatu informatsiooni peale silmi. Ta polnud kuulnud, et Stanley ja Jade Wu kaaluvad Merisiiliku müüki. Nad olid elanud aastakümneid Cannon Beachil ja nende elegantne butiikhotelli oma umbes kahekümne toaga oli korduvalt nimetatud ranniku parimaks peatuspaigaks.

„Kas sa tead, kas su maja on Merisiiliku lähedal?“

Chloe tõmbas näo krimpsu. „Üsna lähedal, aga ma arvan, et see on teisel pool, sest ma ei usu, et tulin sellest hommikul mööda.“

Kuigi tüdruk näis võrdlemisi ükskõikne selle osas, et seisab öösärgis ja plätudes märjal liival, värises ta veidi ja tõmbas Conanit endale lähemale.

Sage ohkas, jättes mõttes hüvasti igasuguse lootusega nautida enne tööle minekut vaikset hommikueinet. Ta ei saa seda tüdrukut siia üksinda jätta, kui tollel pole ilmselt mingit aimu sellest, kuidas kodutee leida.

Sage puges oma kapuutsiga dressipluusist välja ja mähkis selle Chloe õblukeste õlgade ümber, samas kui ta higist märga nahka tabav jahe ookeanibriis ta enda väri-sema pani.